

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 767/2025
12.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Миодрага Батинића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 585/24 од 26.11.2024. године и Вишег суда у Суботици Кж1 7/25 од 19.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 12.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Миодрага Батинића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 585/24 од 26.11.2024. године и Вишег суда у Суботици Кж1 7/25 од 19.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 585/24 од 26.11.2024. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела крађа из члана 203. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и осуђена на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 9 (девет) месеци, у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 17.09.2024. године.

Истом пресудом окривљена је обавезана да на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а ослобођена је обавезе плаћања трошкова награде за рад браниоца по службеној дужности, адвоката Милице Перчић, а оштећена је ради остваривања имовинскоправног захтева, упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 7/25 од 19.03.2025. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљене АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Миодраг Батинић, из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји

поднети захтев и преиначи побијане пресуде и окривљену ослободи од оптужбе или да исте укине и предмет врати нижестепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је донео одлуку као у изреци, налазећи да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, недозвољен, односно да у односу на повреду чланова 32. став 1. и 33. став 5. Устава РС, нема прописан садржај.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреду закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1.) до 3.) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим - другостепеним судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреду закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљене АА, као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче одредбу општег карактера из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП. Међутим, из изнетих навода захтева произилази да бранилац окривљене, оспоравајући постојање кривичног дела за које је окривљена оглашена кривом, суштински полемише са образложењем правноснажне пресуде, посебно у делу у којем суд закључује да су све релевантне околности утврђене и то без потребе за извођењем додатних доказа које је предлагала одбрана. Овим наводима, по оцени Врховног суда, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Бранилац указује и да је суд занемарио одређене околности, које би могле довести до другачијег исхода поступка и у том смислу указује на повреду одредбе члана 16. став 1., 2., 3. и 5. ЗКП, суштински износећи став да се утврђено чињенично стање не заснива на свеобухватној и непристрасној оцени доказа.

У том контексту, бранилац указује и на повреду одредбе члана 395. ЗКП истичући да су током поступка одбијени доказни предлози одбране, међу којима је и више пута предложено извођење доказа увиђајем на лицу места. Према ставу браниоца, извођењем овог доказа, могли би се разјаснити кључни аспекти догађаја, укључујући и могућност да се потврди или оповргне исказ оштећене и сведока, па је пропуштањем извођења доказних предлога одбране, како то наводи одбрана, суд донео закључке на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Остали наводи захтева, којима се оспорава оцена

исказа оштећене и сведока и износи сопствено мишљење браниоца о томе шта из њихових исказа логично произилази односно шта је у њиховим исказима могуће и прихватљиво са становишта објективне процене, као и мишљење да је описаним поступањем суда окривљена доведена у неравноправан процесни положај, по налажењу овога суда представљају повреду члана 440. ЗКП.

Како повреде на које се захтевом браниоца указује – из члана 16. став 1., 2., 3. и 5., 395. и 440. ЗКП, као и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, не представљају законске разлоге, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, у овом делу, оценио као недозвољен.

Поред овога, бранилац у захтеву наводи да су доношењем побијаних пресуда повређене уставне гаранције прописане чланом 32. став 1. и 33. став 5. Устава РС. Међутим, када се захтев за заштиту законитости подноси због повреде или ускраћивања људских права и слобода (члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП), према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев се мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људских права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, која су зајамчена Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, па како бранилац окривљене уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку Уставног суда која се односи на окривљену или другог учесника у поступку, то по оцени Врховног суда, поднети захтев у овом делу, нема прописан садржај.

Иако бранилац у захтеву истиче да је у конкретном случају реч о ситуацији која је сходно члану 486. став 2. ЗКП, од значаја за судску праксу, Врховни суд налази да се у конкретном случају не ради о питању које превазилази границе конкретног предмета, нити о правном проблему који би захтевао заузимање става ради уједначавања судске праксе. Напротив, суштински се ради о чињеничном питању, које се у потпуности може решити правилном применом постојећих правних норми и судске праксе, без потребе за давањем јаснијег значења и правног схватања.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у односу на део захтева који је оцењен недозвољеним, те на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП у односу на део захтева који нема прописан садржај, донета је одлука као у изреци решења.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**